

er sket Henvendelser, for det første fra „Danmarks Præsteforening“. Herom kunde man muligvis fra visse Sider sige, at det vejer ikke stort i denne Sag. Men hvad der vejer mere til, er den Henvendelse, der er sket fra „Landsforeningen af Menighedsraad og Menighedsraadsmedlemmer“, der i Januar 1925 indgav et Andragende om en Forbedring af de lavest lønnede Præsters Kaar. Af Menighedsraadene gav 1 641 Tilslutning, 328 svarede ikke, og kun 2 stemte imod denne Henvendelse. Det er en stærk Understregning af Kravet fra de Myndigheder, der i denne Sag repræsenterer den betalende Part, nemlig Sognemenighederne, en meget stærk Understregning af dette Ønske. Vi erkender imidlertid, at Tiden ikke er til Forhøjelse af Lønninger. Derfor er det rigtigt, som det foreslaas i begge disse Lovforslag, at man udskyder den endelige Revision til Rigsdagssamlingen 1929—30. Men jeg mener ikke, det er noget nyt, der her foreslaas: at man søger at afbøde Mangler, som selve Livet og Lovenes Praksis har belært os om.

Den højtærede Kirkeminister har udførligt — meget udførligt endda — gjort Rede for Lovforslagene Enkeltheder. Dem skal jeg derfor ikke komme nærmere ind paa, men kun gøre et Par Bemærkninger om enkelte Ting. Den nye Fællesklasse betyder, at de hidtilværende 3die og 2den Klasses Embeder sammenlægges. For 2den Klasses Embederne gælder det, at de gaar ind i den nye Fællesklasse, efterhaanden som de bliver ledige, og der sker en Forhøjelse af den oprindelige 3die Klasses Begyndelsesløn paa 360 Kr. aarlig. Herindunder kommer de faste Embeder som Andenpræst og som residerende Kapellan i Købstæderne, hvis Løn foreslaas at kunne stige indtil den nye Fællesklassens Slutløn paa 6 240 Kr., altsaa en Slutløn, der ligger 120 Kr. under den nuværende Slutløn for 2den Klasses Embederne. Denne Løn kan, staar der i Lovforslaget, ogsaa tillægges residerende Kapellanier i købstadlignende Byer. Herved mener vi, at det stærke Hang til at søge bort fra 3die Klasses Embederne, som jo kun er besat i et ganske kort Aaremaal, vil forsvinde, og det maa vi hilse med Tilfredshed. Ligeledes maa vi finde det rimeligt, at man ved § 6 — det er Lønningsloven indenfor København og Frederiksberg, jeg her taler om — vil yde et Tillæg til Grundlønnen for residerende Kapellaner paa Landet, Kaldskapellaner og præsteviede Medhjælpere, saa at de faar 3 480 Kr., den oprindelige

Grundløn for 3die Klasses Embeder. Bestemmelsen om, at der til en Beslutning om, hvorvidt Præsten paa Stedet skal rykke op i en højere Lønklasse, nu ikke mere kræves Enstemighed indenfor Menighedsraadet, men kun $\frac{3}{4}$ Majoritet og Indstilling fra Menighedsrådet, hilser vi ligeledes med stor Tilfredshed. Som det var før, kunde et enkelt Medlem af Menighedsraadet forhindre, at noget saadant fandt Sted.

Ministeren har gjort Rede for det Huslejetilskud, der foreslaas saavel i Provsloven som i Loven for København og Frederiksberg, og omtalt Kordegnenes Stilling. Her havde vi det Misforhold, at de var højere lønnet i 1ste Honorarklasse i Provinsen end i København, og det er nu foreslaaet rettet. Med Hensyn til Stillingerne som Kirkesanger og Organist er der sket Ændring for deres Vedkommende, der kun gør Tjeneste hver 3die Søndag, hvilket er fuldt ud forsvarligt.

Det er hovedsagelig de samme Bestemmelser, der gaar igen i Loven vedrørende København og Frederiksberg, 5te Lønningsklasse, Kaldskapellanerne, der nu har en Grundløn af 3 480 Kr., sættes op til 3 840 Kr. Der er endvidere Bestemmelsen vedrørende Huslejetilskuddet, som vi hilser med Tilfredshed, fordi Præsterne ellers kunde blive meget daarligt stillet i Forhold til deres Kolleger med Embedsbolig og derved føle sig stærkt fristet til at søge bort. I en ny § 14 om Oprykning i højere Lønningsklasse er der for København og Frederiksberg indført de samme Bestemmelser som for det øvrige Lands Vedkommende.

Jeg mener, at de lavestlønnede blev alt for daarligt placeret ved Lønningsloven af 1919, og man søger nu at rette paa de mest iøjnefaldende Mangler. Der er ikke tilstræbt nogen gennemgribende Revision, og Præsterne bliver heller ikke undtaget fra den naturlige Nedskæring, der foregaar med Hensyn til de 3 Portioner Dyr-tidstillæg, de 10 pCt. af Konjunkturtillægget og Forhøjelsen af Pensionsbidraget. Jeg vil gerne udtale, at de danske Præstehjem har ifølge hele Gerningens Karakter Udgifter, som de selv maa føle, men som ikke ses af mange udenforstaaende. De kan være af et ret betydeligt Omfang. Man kan nok sige, at de er frivillige, men for en virksom Mand maa de dog til en vis Grad siges tvungent at følge med Gerningen, og dette Tillæg til Udgifterne taaes selvfølgelig mindst af dem, der sidder paa den laveste Løn. Præstestanden har